

Arrest

nr. 195 294 van 22 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KNAEPEN
Schaliënstraat 1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KNAEPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 november 2016 een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 8 maart 2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 05.10.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd verhoord op 06.12.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in mei 2016 verliet om naar Ethiopië te reizen om daar 1 week in een vluchtelingenkamp te verblijven. Hij gaf aan vervolgens naar Soedan te zijn gereisd om er 5 dagen in Hajer en 2 weken in Khartoem te verblijven alvorens in juni 2016 naar Libië door te reizen. De betrokkene gaf aan dat hij er 1 maand in Benwelid, 2 weken in Bilkazi en 3 maanden in Shugrata verbleef alvorens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 05.10.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan naar Pisa te zijn doorgereisd om daar 22 weken in een opvangcentrum te verblijven alvorens naar Milaan door te reizen om daar 4 dagen bij een NGO te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens naar Ventimiglia te zijn gereisd om na een verblijf van 3 dagen op straat via Frankrijk naar België door te reizen om er op 13.11.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 09.12.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat zijn broer H. er woont en hij bij hem wil zijn. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat er naar eigen zeggen geen goede ontvangst is. Hij specificeerde dat er een opvangcentrum wordt gegeven, maar er dan niet meer naar je gekeken wordt. De betrokkene gaf aan dat je er wel eten en medische zorg krijgt.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde, zoals vermeld, een in België verblijvende broer te hebben. Daarnaast maakte de betrokkene gewag van een in Nederland verblijvende andere broer. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de broer van de betrokkene, A. Z. H. genaamd, op 05.05.2014 een asielaanvraag indiende in België en dat hem op 31.07.2014 het vluchtelingenstatuut werd toegekend door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De betreffende broer van de betrokkene is momenteel in het bezit van een B-kaart geldig tot 23.12.2019 en verblijft derhalve legaal op het Belgisch grondgebied.

Betreffende de aanwezigheid in België van de broer van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en ooms van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel

16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst wensen we er op te wijzen dat we niet in het bezit zijn van een dergelijke verklaring vanwege de broer van de betrokkene.

We merken daarnaast op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We merken dienaangaande ook op dat de betrokkene verklaarde enkel telefonisch contact te hebben met zijn broer. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening

604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat er naar eigen zeggen geen goede ontvangst is. Hij gaf aan dat er een opvangcentrum wordt gegeven, maar dat er dan niet meer naar je wordt omgekeken.

Dienaangaande merken we vooreerst op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam, wat ondersteund wordt door het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, en dat de betrokkene gedurende zijn gehele verblijf van enkele weken geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene kon derhalve wettelijk gezien geen aanspraak maken op opvang, maar ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende, werd hem door de Italiaanse autoriteiten toch opvang verleend.

Daarnaast merken we op dat het uiterst merkwaardig valt te noemen dat de betrokkene eerst verklaarde dat er geen goede ontvangst is, terwijl hem wel een opvangplaats voorzien werd, ondanks het feit dat hij er op illegale wijze verbleef en geen asielaanvraag indiende. De betrokkene gaf daarop aan dat je wel een opvangplaats wordt toegekend, maar er daarna niet meer naar je wordt omgekeken. Toch gaf de betrokkene aan dat je er wel eten en medische zorgen ontvangt, hoewel er volgens hem niet naar je wordt omgekeken. Derhalve stellen we ons de vraag op welke manier - gegeven het geheel van verklaringen van de betrokkene - er dan geen goede ontvangst zou zijn en in welke zin er niet naar je wordt omgekeken terwijl er duidelijk voorzien werd in zowel eten als medische zorgen. Derhalve kunnen we enkel concluderen dat de verklaringen van de betrokkene zulke tegenstrijdigheden bevat dat ze zonder voorwerp zijn.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;

"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italiën. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italiën", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italiën anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italiën ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Ethiopië verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 09.12.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"3.1 Onderzoeksplicht lidstaat Artikel 3 §2 lid (2) van de Verordening 604/2013 en toepassing van de soevereiniteitsclausule

Ingeval van uitwijzing naar Italië, bestaat er ten aanzien van verzoeker een ernstig reëel risico dat verzoeker onderworpen zal zijn aan onmenselijke omstandigheden in strijd met de principes van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, vermits het asielbeleid in Italië structurele tekortkomingen kent.

Artikel 3 §2 lid (2) van de Verordening 604/2013 bepaalt immers dat "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet immers zo worden begrepen dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van Verordening 604/2013 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen aannemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

De Belgische instanties dienen dus na te gaan of de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Deze onderzoeksplicht wordt thans ook zo aangegeven in de bestreden beslissing. Eveneens wordt in de bestreden beslissing ook gewezen dat er zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat de uitdagingen ingevolge de grote instroom van vluchtelingen er evenwel niet toe mogen leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen kiezen waar hun asielaanvraag behandeld wordt. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door verzoeker of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, kunnen geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, zoals verweerster terecht aangeeft. Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor inderdaad aangegeven dat er in Italië beperkte opvangmogelijkheden voorhanden zijn en dat er eten en toegang is tot medische hulpverlening.

Verzoeker heeft zelf 22 dagen in een opvangcentrum nabij Pisa verbleven en 4 dagen in een opvangplaats van een NGO in Milaan. Evenwel heeft hij ook drie dagen op straat geleefd in de buurt van Ventimiglia. Hij heeft zelf dus een duidelijk beeld verkregen van hoe de opvang ter plaats georganiseerd is. Verzoeker heeft dan ook naar waarheid aangegeven dat er beperkte tijdelijke opvang voorzien wordt voor asielzoekers die Italië binnenkomen via de klassieke Middellandse zee-route, maar dat asielzoekers daarna aan hun lot overgelaten worden.

Het argument dat de persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 klopt. Hier wordt echter voorbij gegaan aan het feit dat verzoeker ingeval van uitwijzing wel degelijk aan precare omstandigheden onderworpen zal zijn. Daarom kan een uitwijzing naar Italië niet aanvaard worden. Omwille van de argumenten die in dit verzoekschrift aangehaald worden is er wel degelijk grond voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker door de instanties in België, en gaat verweerster voorbij aan haar onderzoeksplicht en materiële motiveringsplicht.

3.2 Schending van de onderzoeksplicht Artikel 3 §2 lid (2) van de Verordening 604/2013 en materiële motiveringsplicht

In de bestreden beslissing wordt door verweerster aangehaald dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds erkende dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. In de beslissing van het EHRM inzake Mohammed Hussein v. Nederland en Italië werd besloten dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand van asielzoekers tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang van een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak MSS v. België en Griekenland.

In dat zelfde verband wordt in de bestreden beslissing ook verwezen door verweerster naar de beslissingen van het EHRM, zijnde AME v. Nederland, EHRM 4.11.2014, nr. 29217/12; Tarakhel v. Switzerland, EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10.

Deze door verweerster aangehaalde beslissing in de zaak MSS v. België en Griekenland dateert evenwel reeds van 2 april 2014, geruime tijd dus voordat de migratie toestroom in Italië nog in dergelijk grote aantallen is toegenomen en bijgevolg ook de structurele tekortkomingen en systematisch falen in het bieden van opvang aan Dublin-terugkeerders zijn ontstaan.

De arresten waar verweerster voorts naar verwijst zijn evenwel ook allen beslissingen die door het EHRM genomen zijn voor de migratiecrisis van de tweede helft van het jaar 2015 (Schweizerische Flüchtlingshilfe - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, blz. 12 hierna het "SFH-rapport").

De huidige situatie van de opvangstructuren in Italië kan dan misschien niet vergeleken worden met deze van in Griekenland, maar dient daarentegen wel degelijk in het kader geplaatst te worden van de enorme migratiestroom die na de datums van deze beslissingen op gang gekomen is.

Hierdoor heeft Italië immers met buitengewone uitdagingen te kampen qua migratiebeleid en bijgevolg is er resoluut sprake van structurele tekortkomingen en een systematisch falen die een reëel risico aan

blootstelling van omstandigheden strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie met zich meebrengen.

En zo komt naadloos het volgende pijnpunt in de bestreden beslissing van verweerster aan bod.

Hoewel verweerster de verplichting heeft om de asielbeleid zo actueel mogelijk op te volgen teneinde haar onderzoeksplicht te vervullen en een weloverwogen beslissing te nemen in het kader van Verordening 604/2013, beroept zij zich bij haar oordeel op volgende rapporten die gelet op de datum wanneer zij opgesteld zijn, onmogelijk een accuraat en volledig beeld kunnen geven van de actuele situatie:

- Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgesteld rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes" Raad van Europa, rapport 13531. 09.06.2014:

- Italy- over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014, Many moved forward to other European countries, AIDA 09.09.2014:

- UNHCR, Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy. juli 2013:

- Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015.

Gelet op de enorme migratiecrisis die in de tweede helft van het jaar 2015 ontstaan is, kan dan ook enkel rekening gehouden worden met de bevindingen uit de recente rapporten, zijnde :

het SFH-rapport, het European council on refugees and exciles- Asylum Information Database- National Country Report- Italy, up to date tot december 2016 (hierna het "AIDA-rapport"), Third resettlement and Relocation Forum, Italian Roadmap, Brussel 01.10.2015 Amnesty International, "Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach lead to violations of refugee and migrant rights", 2016.

Om tot de conclusie te komen dat Italië geen structurele tekortkomingen kent in de opvang van asielzoekers baseert verweerster zich verder op het SFH- rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH. Het SFH- rapport is bovendien het rapport dat het meest specifiek ingaat op de situatie van verzoeker, aangezien het een omstandig en uitgebreide uiteenzetting bevat specifiek toegespitst op de situatie van Dublinterugkeerders naar Italië.

Verweerster vermeldt dat het SFH-rapport inderdaad verscheidene malen oppert dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft, Italië niet voldoet aan de verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Verweerster is evenwel van oordeel dat deze conclusie niet gerechtvaardigd wordt door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Verweerster stelt verder dat het rapport inderdaad gewag maakt van tekortkomingen, maar volgens verweerster niet in die mate op een dergelijke schaal dat besloten moet worden dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verweerster gaat er evenwel niet verder op in waarom het door de auteurs aangebrachte materiaal de door het rapport gestelde conclusie niet zou rechtvaardigen. Verweerster gaat dus volledig voorbij aan het feit dat het rapport deze conclusie naar voren brengt en wel degelijk stelt dat er een reëel risico voorhanden is op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-handvest.

Daarentegen steunt verweerster zich grotendeels wel op dit zelfde rapport om zelf tot de conclusie te komen dat er geen sprake zou zijn van een structurele tekortkoming en baseert zij zich hiervoor duidelijk op de argumentatie die het SFH-rapport aanlevert.

Dat verweerster dan voorbij gaat aan de conclusie van dit rapport zoals zeer uitdrukkelijk weergegeven in de summary ervan op blz. 11, schendt dan ook volledig de materiële motiveringsplicht van verweerster en haar onderzoeksplicht in het kader van Verordening 604/2013.

Het rapport concludeert, zoals hierboven reeds gezegd heel uitdrukkelijk op blz. 11 dat wanneer een persoon terugkeert en hij in alle waarschijnlijkheid op de straten zal belanden, het land dat de asielzoeker zou uitsturen naar Italië de soevereiniteitsclausule ingevolge Artikel 17 § 1 (1) en (2) van de Verordening 604/2013 moet toepassen.

Het rapport stelt dat dit de enige effectieve manier is om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen en bijgevolg het doel van de Europese Unie te bereiken om ieders vrijheid en veiligheid te beschermen en de verplichting om mensen in nood bescherming te geven.

Het feit dat verweerster hier enkel stelt dat deze conclusie van het SFH-rapport niet kan worden gerechtvaardigd door het aangebrachte materiaal, zonder hierbij enige verduidelijking te geven waarom dergelijk onafhankelijk rapport, en daarenboven het meest omstandige en meest toepasselijk rapport omtrent de situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder in Italië, niet het aangebrachte materiaal aanlevert om tot deze conclusie te komen maakt duidelijk een inbreuk uit op verweerster haar onderzoeks- en motiveringsplicht.

Zeker gelet op het feit dat verweerster zelf uitdrukkelijk erkent in de bestreden beslissing dat Italië wel degelijk met uitdagingen te kampen heeft, is nader onderzoek, minstens een extra motivering tot niet-aanname van deze conclusie vereist. Verweerster beslist immers zonder enig verder onderzoek of motivering tot weigering van de aanname van de conclusie van het uiterst toepasselijk en actueel SFH-rapport.

Verweerster schendt hierbij dan ook haar onderzoeks- en motiveringsplicht. Bij deze beoordeling heeft verweerster immers de feitelijk gegevens niet correct beoordeeld en is zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

3.3 Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.3.1 Instellen asielverzoek en hoger beroep

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat er in Italië geen voldoende waarborgen zijn tot het tijdig kunnen instellen van de aanvraag tot een asielverzoek zelf en het instellen van een eventueel hoger beroep. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat personen die in het kader van de overdracht onder Verordening 604/2013 worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het AID A-rapport stelt inderdaad dat asielverzoekers die ingevolge een uitwijzing in het kader van de Dublinprocedure nog geen asielverzoek hebben ingediend of die al wel een asielverzoek hebben ingediend maar nog geen voorwerp geweest zijn van een definitieve beslissing, toegang hebben tot de asielprocedure.

Dat er toegang is tot de asielprocedure doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de dat de procedure om enkel de asielaanvraag in te dienen kan oplopen tot enkele maanden.

Gedurende deze wachtperiode hebben Dublin-terugkeerders geen gewaarborgd recht dat zij over een opvangplaats zullen beschikken. Dublin-terugkeerders komen in Italië immers niet terecht in het gestandaardiseerde asielsysteem. Het SFH-rapport stelt meermaals dat personen die via de Middellandse zeeroute Italië binnen komen onmiddellijk in het systeem opgenomen worden en opvang krijgen, maar dat dit voor Dublin-terugkeerders niet het geval is en zij zeer vaak op straat eindigen.

Daarenboven stelt het AID A-rapport ook dat waarborgen om hoger beroep in te stellen miniem zijn en asielverzoekers hier verschillende obstakels zullen tegenkomen. Bovendien haalt het AIDA-rapport ook aan dat asielzoekers geen toegang hebben tot gratis juridische rechtsbijstand in eerste aanleg en dat ingeval van een negatieve beslissing er hoger beroep ingesteld zou worden, de toegang tot gratis juridisch advies zéér beperkt is (AIDA-rapport blz. 33).

Verzoeker heeft inderdaad geen asiel gevraagd in Italië en er wordt de Italiaanse instanties dan ook helemaal niet in euvel genomen dat hij geen bijstand kreeg, zoals verweerster beweert. Er werd door verzoeker immers geen verzoek voor internationale bescherming in Italië ingediend. Dit doet evenwel niets teniet aan het feit dat ondanks dat er Italië inderdaad toegang is tot de procedure om het asielverzoek aan te vragen, er verscheidene moeilijkheden blijven rijzen met de ontvangst van de vele asielverzoekers en de duurtijd van de behandeling van de aanvragen tot asiel zoals in het AIDArapport en het SFH-rapport ook aangehaald wordt.

Deze problemen wijzen er wel degelijk op dat Italië met serieuze problemen te kampen heeft die een structureel tekort aan de dag leggen. Gelet op het feit dat de duurtijd van de behandeling van de aanvraag bijzonder lang is en verzoeker in afwachting van de mogelijkheid tot het instellen van de asielaanvraag geen zekerheid heeft over enige opvangplaats brengt dit bijgevolg wel degelijk een reëel risico met zich mee op een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De kans dat verzoeker gedurende maanden op straat zal moeten leven is immers reëel.

3.3.2 Opvangplaatsen

Zoals hierboven reeds aangehaald werd, is de kans inderdaad zeer reëel dat verzoeker geen opvangplaats zal hebben wanneer hij Italië uitgewezen wordt.

Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat hij in twee opvangplaatsen verbleven heeft, 22 dagen in Pisa en 3 dagen in een opvangcentrum van een NGO in Milaan. Daarna leefde verzoeker nog een aantal dagen op straat in de buurt van Ventimiglia. Verzoeker heeft een kleine maand in Italië verbleven en zoals verweerster ook zelf in de bestreden beslissing aanhaalt, heeft hij géén asielerzoek ingediend. Reden waarom verzoeker dit niet gedaan heeft is omdat hij zelf ondervonden heeft dat ondanks dat er beperkte opvang in Pisa voorzien werd en er in beperkte mate voedsel en medische hulp voorzien werd in het opvangcentrum. Reden, onder meer, waarom verzoeker Italië ook verlaten heeft. Dat de verklaringen van verzoeker zulke tegenstrijdigheden bevatten dat zij zonder voorwerp zijn, kan dan ook niet worden aangenomen.

Daarenboven dient er ook een duidelijk onderscheid gemaakt te worden tussen opvang die voorzien wordt voor asielerzoekers die Italië net binnenkomen en Dublin-terugkeerders.

Het geactualiseerde SFH-rapport, specifiek gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië, stelt immers zeer uitdrukkelijk dat er nog steeds ernstige tekortkomingen zijn in de toegang tot de asielerprocedure. Het rapport stelt expliciet dat het verscheidene maanden kan duren vooraleer een asielerzoek formeel geregistreerd is en dat asielerzoekers gedurende deze periode géén zekerheid hebben op een opvangplaats.

Dublin-terugkeerders vertegenwoordigen per slot van rekening enkel een zeer beperkt aandeel van de asielerzoekers in Italië. Er bestaat voor hen immers geen gestandaardiseerde procedure om hen opnieuw op te nemen in het opvangsysteem. Gedurende de wachttijd hebben asielaanvragers geen identificatie of recht op opvang of accommodatie (SFH-rapport blz. 8). Het is dus bijgevolg zeer aannemelijk dat verzoeker gedurende de periode van registratie van de asielaanvraag géén opvangplaats zal hebben en op straat terecht zal komen.

Dit probleem doet zich niet voor bij personen die via de klassieke Middellandse zee-route Italië bereiken. Zij worden immers direct in het Italiaanse opvangsysteem opgenomen zodra zij arriveren (SFH-rapport blz. 18). Hierdoor kan ook verklaard worden waarom dat verzoeker direct opvang kreeg zodra hij aankwam in Italië via de klassieke Middellandse zee-route. Indien verzoeker uitgewezen zal worden naar Italië ingevolge de Dublinprocedure is deze opvang absoluut niet gewaarborgd. Het SFH-rapport stelt verder ook dat er naast de opvangplaatsen die door de overheid worden ingesteld ook NGO's actief zijn die slaapplekken aanbieden, maar dat hun capaciteit extreem beperkt is. Het rapport gaat verder dat er bijgevolg heel veel Dublin-terugkeerders dakloos eindigen in Italië (SFH-rapport blz. 10).

Het SFH-rapport bepaalt bovendien dat er nog steeds systematische tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem voor asielerzoekers voorhanden zijn. Als gevolg hiervan zijn opvang en toegang tot de asielerprocedures niet steeds gewaarborgd. Verder stellen zij ook dat Italië nog steeds geen coherent en duurzaam opvangsysteem heeft, zeker niet voor Dublin-terugkeerders en dat de opvang enkel bestaat uit fragmentarische noodmaatregelen op zeer korte termijn.

Reden wat ook verklaart dat verzoeker bij zijn aankomst beperkt opgevangen is, doch wat geen voldoende waarborg biedt op een duurzame opvangplaats en zeker niet in het kader als Dublinterugkeerder ingevolge het uitvoeren van de Verordening 604/2013.

Het rapport concludeert op blz. 11 uitdrukkelijk dat wanneer een persoon terugkeert en hij in alle waarschijnlijkheid op de straten zal belanden, het land dat de asielerzoek zou uitsturen naar Italië de soevereiniteitsclausule ingevolge Artikel 17 § 1 (1) en (2) van de Verordening 604/2013 moet toepassen.

Het rapport stelt dat dit de enige effectieve manier is om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen en bijgevolg het doel van de Europese Unie te bereiken om ieders vrijheid en veiligheid te beschermen en de verplichting om mensen in nood bescherming te geven.

Het rapport stelt dan ook zeer duidelijk dat de opvang voor Dublin-terugkeerders niet gewaarborgd is en niet vergeleken kan worden met de opvang die voorhanden is voor personen die Italië via de klassieke

Middellandse zee-route bereiken, waar er inderdaad bepaalde opvangwaarborgen voorhanden zijn, zoals verzoeker intussen zelf ook ervaren heeft.

Verder haalt de bestreden beslissing aan dat er wel NGO's actief zijn en wijst verweerster op de toegenomen opvangcapaciteit en dat de Italiaanse overheid zich blijven inzetten om het SPRARopvangnetwerk te vergroten.

Niettegenstaande dat er inzet getoond wordt om deze opvangplaatsen te vergroten, stelt het rapport terdege vast dat ondanks een aanzienlijke toename van het aantal opvangplaatsen, de plaatsen in SPRAR centra onvoldoende blijven. (SFH-rapport blz. 14) en er meer opvangplaatsen bijgekomen zijn, maar dat het aantal asielaanvragen 66k dramatisch gestegen zijn (SFH-rapport blz. 15).

Wat betreft het argument dat betrokkene opvang in Pisa en Milaan genoten heeft, kan wederom aangehaald worden, dat er voor reguliere asielzoekers inderdaad opvangplaatsen aangeboden worden, maar dat dit voor Dublinterugkeerders precair blijft, aangezien zij niet op dezelfde wijze in het opvangsysteem opgenomen worden.

Zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven wordt, stellen de Italiaanse instanties zich inderdaad niet onverschillig op en nemen zij blijvend maatregelen om de tekortkomingen te trachten het hoofd te bieden. Ondanks de inspanningen die de Italiaanse overheid wel degelijk leveren, moet momenteel op basis van de meest recente rapporten over de situatie van Italië, waarop deze bestreden beslissing ook gebaseerd is, vastgesteld worden dat verzoeker als Dublin-terugkeerder een reëel risico heeft om onderworpen te worden aan omstandigheden die onmenselijk en vernederend zijn in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest.

De hierboven aangehaalde argumenten en het AIDA- en SFH-rapport wijzen er daarom dan ook op dat dergelijk reëel en ernstig risico om onderworpen te worden aan omstandigheden strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest wel degelijk voorhanden is voor verzoeker als hij uitgewezen zou worden naar Italië.

Het valt dan ook ten zeerste te betreuren dat verweerster meent dat verzoeker zijn bezorgdheden zonder voorwerp zijn. Dit komt er immers op neer dat verzoeker eerst aan dergelijk menonwaardige en vernederende omstandigheden onderworpen geweest zou moeten zijn, alvorens hij overtuigend en op basis van eigen persoonlijk ervaringen zou kunnen aantonen dat indien hij als Dublin-terugkeerder naar Italië uitgewezen zal worden, zeer waarschijnlijk geen opvangplaats zal krijgen, op de straat terecht zal komen, lange tijd zal moeten wachten vooraleer zijn asielaanvraag behandeld zal worden en het bovendien niet gewaarborgd is dat hij toegang zal hebben tot het instellen van een beroep wanneer er omtrent zijn asielverzoek een negatieve beslissing genomen wordt.

Gelet op deze argumenten is het duidelijk dat Verzoeker, aangezien hij een reëel risico heeft op de straat terecht te komen ingeval van uitwijzing naar Italië, wel degelijk een reëel risico lijdt om te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest en dat België de soevereiniteitsclausule ingevolge Artikel 17 § 1 (1) en (2) van de Verordening 604/2013 moet toepassen teneinde enige inbreuk op artikel 3 EVRM en artikel 4 EUhandvest te vermijden.

3.3.3 Kwetsbare omstandigheden

In de beslissing wordt er verder ook op gewezen dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebracht zijn die aanleiding kunnen geven tot besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van verzoeker een overdracht naar Italië zou verhinderen.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing aangehaald dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige medische bijstand en zorgen zou krijgen. Er wordt hiervoor verwezen naar blz. 79-81 van het AID A-rapport.

Op blz. 79 van het AID A-rapport staat evenwel te lezen dat medische zorg wordt verstrekt zodra de asielaanvraag geregistreerd wordt. Gelet op het feit dat deze registratie van de asielaanvraag an sich ettelijke maanden beslag in kan nemen wordt het fundamentele recht op medische zorg hierdoor zeer vaak gehinderd en vervaarlijk uitgesteld zoals het AID A-rapport ook aangeeft.

Het AIDA-rapport geeft op blz. 82 evenwel aan dat gespecialiseerde hulpverlening voor asielverzoekers met trauma's en psychologische moeilijkheden slechts zeer beperkt voor handen is.

Ook het SFH-rapport toont aan dat er voor asielzoekers in Italië geen adequate behandeling voorhanden is indien zij psychologische of medische problemen zouden hebben. Enerzijds zijn de beperkte diensten die Italië alsnog aanbiedt, overbevraagd, anderzijds wordt in Italië enkel hulp geboden aan de personen die een stabiele verblijfssituatie hebben.

Verder wijst het SFH-rapport er ook op dat alleenstaande mannen over het algemeen zelden als kwetsbaar aanzien worden. Vermits het dus weinig waarschijnlijk is dat verzoeker als alleenstaande man, als kwetsbaar aanschouwd wordt, zal hij ook geen prioriteit krijgen bij de opvangcentra en wordt de kans dat hij op de straat terecht komt enkel groter. Dublinterugkeerders die worden uitgewezen naar Italië hebben sowieso al geen zekerheid dat er voor hen opvang voorhanden zal zijn bij aankomst, zoals hierboven uiteengezet werd.

Daarenboven behoren alleenstaande mannen ook al tot de groep die het meest vatbaar is om onderworpen te geraken aan de gevolgen van werkloosheid in Italië. (SFH-rapport blz. 61).

Gelet op deze factoren zal verzoeker in beginsel misschien niet als kwetsbare persoon aanzien worden, maar aangezien hij als alleenstaande jongeman in het kader van een terugkeer procedure ingevolge Verordening 604/2013 naar Italië teruggestuurd zal worden, is hij evenwel aan een serieus risico onderworpen om in dergelijk kwetsbare situatie verzeild te raken.

Daarenboven heeft het EHRM in de zaak MSS v. België en Griekenland beslist dat asielzoekers sowieso kwetsbaar zijn ingevolge hun juridische situatie wanneer zij voor maanden op de straat moeten leven zonder in de mogelijkheid te zijn om hun basisnoden te voldoen, met de voortdurend aanwezige angst om aangevallen of beroofd te worden zonder enig vooruitzicht op verbetering van de situatie. Het EHRM is van oordeel dat dergelijke situatie aanleiding geeft tot schending van artikel 3 EVRM.

Gelet op het feit dat het risico reëel is dat verzoeker in dergelijke situatie belandt, lijdt verzoeker dan ook een reëel risico om blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

3.3.4 Tewerkstelling en integratiemogelijkheden

Verzoeker heeft zoals meermaals in de bestreden beslissing aangehaald, gesteld niet in Italië te willen verblijven omdat hij vreesde dat hij hierdoor onderworpen zou worden aan schrijnende omstandigheden aangezien het uiterst reëel is dat hij aan zijn lot overgelaten zal worden. Bovendien vreest verzoeker ook dat hij geen werk zal kunnen vinden en niet geïntegreerd zal geraken in Italië.

Het SFH-rapport geeft inderdaad aan dat gelet op het feit dat de werkloosheidsgraad in Italië zeer hoog ligt, het voor asielzoekers extreem moeilijk is om betaald werk te vinden en zij bijna enkel tewerkgesteld worden op de zwarte markt. Daarenboven blijven zij zelfs op de zwarte markt erg onderbetaald.

Het rapport stelt verder dat het daardoor bijna onmogelijk wordt om te integreren en hiervoor bepaalde maatregelen te ondernemen zoals het volgen van taalcursussen. (SFH-rapport blz. 10 en 49)

Het SFH-rapport stelt dan ook dat de genomen maatregelen om asielzoekers en personen met internationale bescherming te integreren, gefaald hebben (SFH-rapport blz. 50).

Het AID A-rapport geeft aan dat asielzoekers de mogelijkheid hebben om cursussen te volgen wanneer zij in SPRAR centra leven, maar dat dergelijke integratiecursussen ook enkel in SPRAR centra voorzien worden. (p 77). De kans dat verzoeker als Dublin-terugkeerder in dergelijk SPRAR centra opgenomen zal worden, is uiterst klein.

Daarenboven plaatst het AIDA-rapport zelf grote bedenkingen bij het aanbod qua cursussen die asielzoekers kunnen volgen en de effectieve toegang tot de arbeidsmarkt (p. 77-78).

Zo stelt het AIDA-rapport dat hoewel het wettelijk kader een algemene verwijzing omvat dat asielzoekers onbeperkt toegang hebben tot de arbeidsmarkt, asielzoekers in de praktijk wel degelijk serieuze moeilijkheden ondervinden aangezien het verkrijgen van een arbeidskaart onlosmakelijk verbonden is met het instellen van de asielaanvraag. Vermits het instellen van de asielaanvraag verscheidene maanden kan duren, wordt ook de toegang tot de arbeidsmarkt tot dan opgeschort.

Daarenboven stelt het AIDA-rapport ook uitdrukkelijk dat integratieprogramma's slechts van zeer korte duur zijn en dat de mogelijke integratieprogramma's die asielzoekers kunnen volgen, volledig samenhangen met het opvangcentrum waar zij terecht komen (p. 77-78).

Zoals hierboven uiteengezet wordt, heeft verzoeker helemaal niet de garantie dat er voor hem een opvangplaats voorhanden zal zijn, laat staan dat hij in een dergelijk SPRAR centra opgenomen zal worden. Bijgevolg heeft hij dan ook géén zekerheid of hij al dan niet in de mogelijkheid zou kunnen verkeren om cursussen te volgen om zich te trachten te integreren of enige tewerkstelling zal kunnen verkrijgen.

Het AIDA-rapport wijst er verder ook op dat er nog heel wat objectieve criteria zijn die ervoor zorgen dat integratie op de arbeidsmarkt voor asielzoekers zeer complex is, waaronder de huidige financiële crisis die Italië doormaakt, de taalbarrières en het gebrek aan specifiek ondersteuning voor asielzoekers hun noden.

Daarenboven heeft verzoeker eveneens ook aangegeven in België asiel aan te vragen omdat zijn broer hier woont. Zijn broer, A. Z. H. heeft op 5 mei 2014 een asielaanvraag ingediend en op 31 juli 2014 werd hem het vluchtelingenstatuut toegekend door het CGVS.

De heer A. Z. H. is momenteel in het bezit van een B-kaart die geldig is tot 23 december 2019, hij verblijft dus legaal in België. Daarenboven spreekt de heer A. Z. H. zeer vlot Nederlands en is hij volledig geïntegreerd in België.

De argumentatie die verweerster hierbij aanhaalt in het licht van de artikels 16 (1) Verordening 604/2013 wordt niet betwist.

Evenwel neemt het feit dat verzoeker een broer in België heeft die geïntegreerd is en Nederlands spreekt niet weg, dat dit een zeer belangrijk voordeel is voor zijn integratie.

3.3.5 Italië partij bij het EVRM

Tot slot stelt de bestreden beslissing dat Italië, net als België de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan de personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Dit impliceert dan ook dat de Italiaanse autoriteiten op basis van bovenstaande internationale en Europese regelgeving de asielaanvraag van betrokkene zullen onderzoeken. Er is derhalve geen aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling niet of als persoon die internationaal bescherming behoeft, zoals vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Er wordt niet aangevochten dat Italië de procédure tot erkenning als vluchteling of persoon die internationale erkenning behoeft niet zou respecteren, noch dat er onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie voorhanden zijn.

Wel wordt aangevochten dat de toegang tot dergelijke procédures structurele tekortkomingen inhoudt voor de asielverzoekers die zich erop willen beroepen. Er wordt door verzoeker ook niet betwist dat er asielprocedures voorhanden zijn en dat de Italiaanse autoriteiten ieder verzoek aan een individueel onderzoek onderwerpen. Wat voor verzoeker het probleem is, is dat de aanvraag tot de asielprocedure al ettelijke maanden kan oplopen en dat zijn opvang in tussentijd niet gewaarborgd is. Bovendien heeft hij ook geen uitzicht op integratie in Italië.

Het reële risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest staat dan ook vast.

4. BESLUIT.

In casu schendt verweerster haar onderzoeks- en motiveringsplicht en toont verweerster niet op afdoende wijze aan dat er geen reële risico voorhanden is en verzoeker niet onderworpen zou zijn aan de blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest ingeval hij uitgewezen zou worden naar Italië. Vermits verzoeker wel degelijk aan dergelijke mensonwaardige en vernederende omstandigheden blootgesteld zal worden, wat strijdig is met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU handvest, dient de beslissing van verweerster tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dan ook geannuleerd te worden en dient besloten te worden dat enkel de Belgische instanties bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.”

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 6).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals ‘Amnesty International’ of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstige de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld*”

in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.2. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij of het overdragen van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten:

- *Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;*
- *"Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014;*
- *UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;*
- *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;*
- *"Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015;*
- *"European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd);*
- *SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe") -Aufnahmebedingungen in Italiën. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italiën", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd".*

Het bestuur oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang toe heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van verzoeker, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Verzoeker verwijst naar het SFH-rapport om te stellen dat de tekortkomingen van die aard zijn dat er wel degelijk toepassing diende te worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

In de bestreden beslissing werd uitvoerig ingegaan verzoekers verklaringen, namelijk dat hij reeds in Italië in een opvangcentrum heeft verbleven, gemotiveerd als volgt:

“We merken daarnaast op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).”

[...]

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat er naar eigen zeggen geen goede ontvangst is. Hij gaf aan dat er een opvangcentrum wordt gegeven, maar dat er dan niet meer naar je wordt omgekeken.

Dienaangaande merken we vooreerst op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam, wat ondersteund wordt door het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, en dat de betrokkene gedurende zijn gehele verblijf van enkele weken geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene kon derhalve wettelijk gezien geen aanspraak maken op opvang, maar ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende, werd hem door de Italiaanse autoriteiten toch opvang verleend.

Daarnaast merken we op dat het uiterst merkwaardig valt te noemen dat de betrokkene eerst verklaarde dat er geen goede ontvangst is, terwijl hem wel een opvangplaats voorzien werd, ondanks het feit dat hij er op illegale wijze verbleef en geen asielaanvraag indiende. De betrokkene gaf daarop aan dat je wel een opvangplaats wordt toegekend, maar er daarna niet meer naar je wordt omgekeken. Toch gaf de

betrokkene aan dat je er wel eten en medische zorgen ontvangt, hoewel er volgens hem niet naar je wordt omgekeken. Derhalve stellen we ons de vraag op welke manier - gegeven het geheel van verklaringen van de betrokkene - er dan geen goede ontvangst zou zijn en in welke zin er niet naar je wordt omgekeken terwijl er duidelijk voorzien werd in zowel eten als medische zorgen. Derhalve kunnen we enkel concluderen dat de verklaringen van de betrokkene zulke tegenstrijdigheden bevat dat ze zonder voorwerp zijn.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Ook met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure zelf, motiveert de bestreden beslissing:

"Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italiën ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Verzoekers verwijzing naar het verslag van OSAR en DRC, waarbij de nadruk werd gelegd op kwetsbare Individuen, is niet dienstig. Uit zijn verklaringen is gebleken dat hij in Pisa een opvangplaats werd aangeboden. Verzoeker, die in Italië verkoos geen asielaanvraag in te dienen, kan de Italiaanse autoriteiten niet verwijten de nodige bescherming, die voortvloeit uit de opvangrichtlijn die van toepassing is op asielzoekers, niet geboden te hebben. Ondanks zijn verklaringen dat hij in een opvangcentrum heeft verbleven, was hij niet in staat verklaringen af te leggen die wijzen op structurele problemen inzake de opvang of behandeling van asielzoekers.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen wordt in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing en de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing werd melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit publicaties van het ECRE *Weekly Bulletin* d.d. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") een plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plansuniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Ook in het SFH-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("*Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze*", pagina 15).

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn en geeft zelf aan dat hij zal worden overgedragen naar Rome. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door het bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, *quod in casu*, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (SPRAR en CARA).

Uit het vermeld AIDA-rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang dat asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF-rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: "*In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren.*" (p. 27) en "*Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden, Privatorganisationen oder auch von NGOs.*" (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats

wordt voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn. Uit het AIDA-rapport van december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

Uit het AIDA-rapport blijkt wel degelijk dat Dublin-terugkeerders, eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij overdracht naar Italië verstoken zal blijven van de nodige hulp en bijstand en evenmin dat hij geen mogelijkheid zou hebben op een beroepsprocedure in te leiden tegen een eventuele negatieve beslissing.

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met de overname van verzoeker, houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. De Dublin III-Verordening voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoordt en koppelt hier uitdrukkelijk een *tacit agreement* aan. Voorhouden als zou een schending van artikel 3 van het EVRM voortvloeien uit het niet antwoorden van de Italiaanse autoriteiten, zou ingaan tegen de geest van de Dublin III-Verordening zelf.

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, waaronder ook het door de verzoekende partij geciteerde OSAR/SHF-rapport van augustus 2016, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie. Uit het AIDA-rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA-rapport, p. 67). Het AIDA-rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij, noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name als Dublin-terugkeerder, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder als Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat *in casu* zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het OSAR/SHF-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten, noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening aannemelijk maakt.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT